

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ



ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ !...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η φωνή της, καθώς τραγουδούσε, είχε πάει μιά ανέκφραστη γλυκύτητα. "Όταν είπε και τον τελευταίο στίχο: «Τό χρίζουμε για μένα», έκλεισε τα μάτια της. Τότε ο πρίγκιπας, όπως άλλοτε, όταν την έναούριζε, άρχισε να τραγουδά μόνος του τη δεύτερη στροφή με φωνή, της οποίας κάθε τόνος ήταν και ένας λυγμός :

Για μένα τόν άνοιγουν
τό λάκκο αυτό τό μαύρο.
Σέ κείνθ θά μέ κλείσουν
μέ χείρια σταρωμένα.

Έκει μονάχα, εκεί βαθειά
κάποια γαλήνη θάβρω
καθώς θ' άκουώ τά πουλιά
νά κλαίν πικρά για μένα...

Τελειώνοντας τό μοιρολόγι, ό πρίγκιπας έξασασε ό άκράτητους λυγμούς. Μά τό τραγούδι είχε εκπληρώσει τόν προορισμό του, γιατί ή Σιμώνη, άκούγοντάς το, είχε αποκοιμηθεί, όπως άλλοτε....

Ο πρίγκιπας, βλέποντάς την νά κοιμάται, την άπόδησε ήσυχα—ήσυχα καί υ' εξααιρετική προσοχή στό κρεβάτι της.

"Έπειτα στάθηκε όρθιος πλάι της καί την έκτύπησε. Μιά άγείνα ήλιου έπευτε έπάνω στό πρόσωπό της καί τό φώτισε. Ένώ από τά άνοιχτά παράθυρα έμπαινε μέσα στό δωμάτιο ή δροσερή αύρα της θαλάσσης. Ο πρίγκιπας είχε τά χείρια του σταρωμένα έπάνω στό στήθος του, ενώ από τά μάτια του κελούσαν στί χειρονόληση γενειάδα του τά θεϊκά δάκρυά του....

"Έξαφνα, βυθισμένος καθώς ήταν στους στοχασμούς του, άκουσε κοντά του ένα αδύνατο στεναγμό

Γύρωσε άμέσως καί είδε την Ίνδη τροφό Παρβατί, ή οποία γονατιστή μπρός στό κρεβάτι, έκλαιγε κ' αυτή.

—Δυστυχισμένη γυναίκα! ψιθύρισε. Κ' αυτή την άγατάει δες κ' εγώ!

Καί άπομακρυνόμενος άθρόεβα, είπε στην τροφό :

—Άγούνα στον ύπνο της, καλή μου Παρβατί... Ψάλλε της μάλιστα, άν σού τό ζητήση, καί κανένα τραγούδι....

Η μικρούλα Σιμώνη κοιμόταν τώρα ήσυχα κ' έβλεπε όνειρα γλυκά. Σέ μιά στιγμή τά χείρια της μετακινήθηκαν λίγο καί τά μισούνηχα χείλια της έπήραν κάποια έκφραση εύθυμης, ενώ έσάλευαν ψιθυρίζοντας λέξεις τωμερές καί γεμάτες άγάπη.

—Κάρολε, έλεγε στον ύπνο της ή Σιμώνη, μ' αγαπάς πολύ;... Δέν είν' έτσι;... Δέν με φοβάσαι βέβαια, ούτε καί πιστεύεις στις προφητείες, πού μου είπε ό φακίρης... "Έπειτα κ' άν ό θάνατος θελήση νά με πάρη, θά φύγωμε μαζί... "Ε, Κάρολε... Ναι, θά φύγωμε μαζί... Μαζί!... Θά πετάξουμε μαζί στους ουρανούς, στους κόσμους του άγνώστου... Δέν θά κρινώμε, δέν θά τρέμω πειά εκεί πάνω... Θά έξοιμε πάντα τριγύρω μας λουλούδια καί θά σκορπίζουμε τη χαρά σέ όλους... Τί ωραία πράγματα νά πεθάνη κανείς μαζί με τό πλάσμα πού λατρεύει....

"Έτσι, καί στον ύπνο άκόμη, ή φτωχή καρδιά της Σιμώνης έπαλλε από έρωτα, από έρωτα μεγάλο, τρομερό κ' άγγελικό....

Άκούγοντας τούς ψιθυρισμούς της, ή Παρβατί νόμισε πως ή νέα είχε ζυττισει καί πως ήθελε νά της τραγουδήση τό τέλος τού τραγουδιού, πού ό πρίγκιπας είχε διακόψει πού όλιγω. Καί ή στοργική παρμιάνά άρχισε νά τραγουδά με φωνή γεμάτη παράπονο, την τρίτη στροφή τού μοιρολογίου :

Καί κάθε μέρα θάρχεται
στον τάφο μου ό καλός μου
τριαντάφυλλα καί δάκρυα
στην πλάκα μου ν' άφήνη
νά κλαίη άπαρηγόρητα,
νά μοι φωνάξη: «Φώς μου,
έλα κοντά μου κ' άρσησε
τόν τάφο πού σέ κλείνει...»

Η Σιμώνη, άκούγοντας τό τραγούδι, άνοιξε τά μάτια της, καί έγύρισε έπάνω στό κρεβάτι, ενώ ή Παρβατί έξακολουθούσε :

Μά θά κοιμώμαι άξύννητα
καί τό ψυχρό μου στρώμα
νάβησω πειά, άλλοιόμοιο,
ποτέ δέν θά μπορώ,

στην άγκυλιά του νά ριχτώ
κ' άπ' τό γλυκό του στόμα
νά πάρω εκείνο τό φιλή
πού τόσο λαχταρώ !...

Η Σιμώνη είχε άνασκησθεί πειά καί κύτταξε την Ίνδη με άπειρη τροφερότητα. Στο βλέμμα της ύπηρχε άκόμη ή άόριστη έκείνη έκφραση πού δίνει ό ένθος. Άλλά γρήγορα συνήθε έντελώς καί φώναξε την τροφό με τόνο, πού προσπαθούσε νά κάνει πρόσχαρο :

—Παρβατί!

—Παίδι μου! άπάντησε ή Ίνδη καί με ένα πήδημα βρόθηκε πλάι στην νέα.

—Τί τραγουδάς λοιπόν; τή ρώτησε ή Σιμώνη με τόν ίδιο εθθμικό τόνο.

Η Ίνδη τράχτηκε, σάν νά είχε κάνει κάποια κακή πράξη καί δέν άπάντησε. Μά ή Σιμώνη, σάν νά είχε ζουσιγηθεί έξαφνα, πήδησε ζουρά κάτω άπ' τό κρεβάτι της καί, άγκαλιάζοντας την τροφό, της είπε :

—"Οχι... Μην τραγουδάς αυτά τά πράγματα... Είπε πολύ θλιβερά... Μά τι είχα πάθει πού όλιγω καί τά ζητούσα μόνη μου;... Σίγορα θά είχα τρελαθεί... Μιλούσα για τό θάνατο... Τόν δυστυχισμένο μου τό θεώ!... Σίγορα θά τόν ελίπησα πολύ καί θά τόν έκανα νά κλάη... Έκανα πολύ κακά... πολύ κακά....

Καί, φιλώντας την τροφό της με άγάπη, έξυκολούθησε :

—Θέλω νά ζήσω! Τό άκούς;... Θέλω νά ζήσω!... Γιατί νά πεθάνω;... Είμαι νέα καί ώμορφη... Άλήθεια, Παρβατί, δέν είμαι ώμορφη;

—Είσαι τό ωραιότερο κορίτσι τού κόσμου, της άπάντησε ή τροφό της.

Τότε ή Σιμώνη, γελώντας, της είπε :

—Μά όχι δά... "Οχι... Απατάσαι....

Η Ζερμαίν έξαφνα... Έγώ δέν έχω δει ωραιότερη νέα από τί Ζερμαίν...

—Η Ζερμαίν, είπε ή Παρβατί, είνε βέβαια ήμορφη, αλλά όχι όσο εσύ....

—Ζητάς νά με κολακέψης; φώναξε ή Σιμώνη καί ξανακάθισε στό κρεβάτι της.

Η Παρβατί έπλησίασε την νέα καί άρχισε νά την κυττάξη με μητρική περηφάνεια.

—Άκουσε, κόρη μου, της είπε. Αίτσο εδω οι άνθρωποι δέν ξέρουν νά σέ ντίσουν. Όλα αυτά τά ρούχα πού φοράς, δέν ταιριάζουν σέ σένα. Άρσησέ με νά σέ ντίσω εγώ καί νά δης τί ωραία πού θά σέ κάνω....

Πράγματι, ή μοναδική χαρά της φτωχής παρμιάνας ήταν νά στολίξη σάν κοκκία την άγαπημένη την Σιμώνη.

—Καλά, της είπε ή νέα, Διασκεδάσε, άφοι θέλεις... Έγώ θά σ' άφήσω νά με κάνης όπως θέλεις. Καί πως θά με ντίσης, αλήθεια;

—Σάν πριγκίπισσα της πατρίδας μας, της άπάντησε ή Παρβατί.

Στό δωμάτιο τού θείου σου ύπάγει μιά είκόνα της γιαγιάς σου, της πριγκίπισσας. Έτσι, όπως είνε τυμμένη αυτή, θά σέ ντίσω κ' εόενα... Έλα τώρα ν' άνέβουσε στην κάμαρά σου για νά είμαστε εκεί πού ήσυχες.

Η έπιτηνεύση της Παρβατί είχε ένθουσιασεί τί Σιμώνη, ή όποια την έπισσε άπ' τό χέρι καί πήγαν στό δωμάτιό της. Έκει, ή παρμιάνά έκλεισε από μέσα τις πόρτες, σάν νά φοβόταν μήπως τις έβλεπε κανείς άδικαίτος.

Άμέσως ή Ίνδη έβγαλε τά ευρωπαϊκά φορέματα της νέας καί, λίνοντας τά μαλλιά της, τά άρσησε νά χυθών πλούσια έπάνω στους ώμους της. Έτσι, όπως έπεφταν τόρα τά μαλλιά της Σιμώνης, έκαναν νά φαντάξη άκόμη περισσότερο ή ωμορφιά της. Άσφαλώς, άν ό Κάρολος την έβλεπε έκείνη τη στιγμή, θά όμολογούσε, ότι ποτέ δέν την είχε δει ωραιότερη καί δέν θά μπορούσε νά άποσπάση τά βλέμματά του από πάνω της.

(Άκολουθεί)

